

La Chartreuse (werktitel)

Productiedossier

LUCA
SCHOOL
OF
ARTS

Regisseur & Scenarist: Korée Wilrycx

Producenten: Guido Verelst & Kevin Hoed

Inhoudsopgave

Pitch	2
Synopsis	2
Personagebeschrijvingen	3
Inhoudelijke intentie	6
Vormelijke intentie	8
Planning	9
Werkplanning	9
Distributieplanning	10
Budget & financiering	10
Moodboard: bijlage 1	12
Scenario: bijlage 2	13
Videodairy: bijlage 3	14

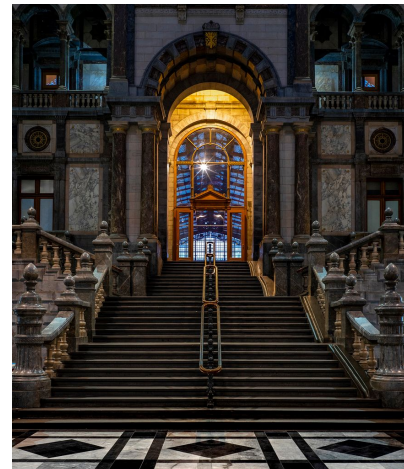
Pitch

Een jonge vrouw, Anna trekt een tijdje in bij een man van eind veertig, Paul. Na enkele dagen komt ze erachter dat hij eigenlijk getrouwd is, met Sylvie. Anna gaat naar Sylvie toe om verhaal te halen. Ze groeien steeds dichterbij elkaar toe, tot Anna er voor kiest om haar eigen weg te gaan.

Synopsis

Het centraal station van Antwerpen is zo goed als verlaten. Door het glazen plafond schijnt enkel maanlicht. Op een bankje ligt een zwerver met een hond te slapen. Voor de prachtige trappen in de hal staat Anna, een jonge vrouw van 27, met naast zich een trekruugzak. Ze is aan het bellen, maar het duurt even voor iemand opneemt. Uiteindelijk neemt een man op. Het is Paul, een man van eind 40

waar Anna vroeger een relatie mee had, maar die ze al jaren niet meer gezien heeft. Paul neemt haar even in huis, hoewel hij het daar niet zo gemakkelijk mee heeft. Zo leven ze enkele dagen samen. Ze groeien terug dichterbij elkaar toe en Paul laat haar steeds meer binnen. Ze doen vaak alledaagse dingen samen, schaken, lekker eten & drinken... Want is dat niet waar het echte geluk in schuilt?

Op een dag hoort Anna een sleutel omdraaien in het slot. Ze hoort gehakte voetstappen. Enkel verlicht door tegenlicht, ziet ze het silhouet van een vrouw van middelbare leeftijd, Sylvie. Zo vindt Anna de brieven die Paul en Sylvie naar elkaar schreven. Ze vertrekt, komt in een bar terecht waar een jazzband aan het spelen is. Ze zit daar alleen, met de band op de achtergrond, drinkt en leest de brieven.

Dan neemt ze een besluit. Ze zoekt haar op. Ze drinken en roken samen. Ook al is het in het begin ongemakkelijk en is Anna verdrietig en in de war, toch ontstaat er vrij snel een connectie tussen de twee. Sylvie herkent zichzelf in haar. Zo groeien ze ook naar elkaar, schaken samen. Een soort huiselijk die zich herhaalt.

Alleen voelt Anna zich nog beter bij haar; ze voelt een vrijheid die ze bij Paul niet had.

Toch beslist ze dat ze haar eigen weg wilt gaan, haar eigen ‘thuis’ wilt zoeken. Ze laat een brief achter voor hen en vertrekt.

Een verhaal over relaties, onafhankelijkheid en seksualiteit. Gevoelig, intiem en toch lichtig. ‘Grote’ thema’s vervat in het alledaagse leven.

Personagebeschrijvingen

Anne-Laure Vandeputte, actrice

Anna (27): Ze heeft tegelijkertijd de uitstraling van een sterke vrouw, als die van een jong, onschuldig meisje. Ze heeft al verschillende studies gevolgd (drama, filosofie, etc.), maar nog geen enkele afgemaakt. Ze geraakt soms erg gefascineerd door een onderwerp, wordt er dan geobsedeerd door, maar raakt vervolgens snel haar interesse kwijt. Zo is ze ook in de liefde (en eigenlijk met alles in het leven). Toen ze stopte met studeren ging ze in een café werken. Hier leerde ze Paul kennen, waar ze een heel intieme relatie met ontwikkelde. Ze had ondertussen ook problemen met drugs. Ze voelde weer de noodzaak om te vluchten. Ze verkocht al haar spullen en vertrok naar Thailand. Vervolgens trok ze rond in de rest van Zuid-Oost Azië. In Vietnam leerde ze uiteindelijk iemand kennen. Ze werd opnieuw verliefd, ze kreeg daar een job en bouwde samen met hem een leven op. Na een jaar sloeg ze ineens in paniek en wilde ze terug naar haar oude leven. Ze boekte een ticket en vertrok terug naar Antwerpen.

Mijn verhaal begint wanneer ze terug ‘thuis’ komt. Ze heeft geen idee waar ze naar toe moet; ze heeft haar vrienden al jaren niet meer gezien en ze wil ook niet terug in dat milieu verzeild raken.

Ondanks haar lange zoektocht, heeft ze nog steeds geen idee wie ze is. Ze heeft vooral een idee over wie ze niet wilt zijn. De enige die ze op dit moment kan bedenken om te bellen is Paul.

Jean-Paul Sartre aan zijn bureau

Michaël Pas, acteur

Paul (49): (Inspiratie: Jean-Paul Sartre) Hij is een professor in de filosofie. Geeft masterclasses over Heidegger. Hier schreef hij in zijn tijd ook zijn doctoraat over, alsook later enkele boeken. Zijn onderzoek wordt erg gewaardeerd in de academische wereld en hij is dan ook een heel gerespecteerd man. Toch wou hij eigenlijk in de eerste plaats altijd romanschrijver worden en geen filosoof. Hij houdt ervan dat alles heel proper is, dat alles recht ligt en dat er onder een glas een onderzetter staat.

First Reformed, Paul Schrader (2018)

Zijn huis is dan ook sober en netjes. Wel met erg veel boeken, die hij als zijn dierbaarste bezittingen beschouwd. Ook heeft hij een mieren-terrarium, een soort micro-maatschappij die hij kan controleren en bestuderen. Hij heeft een vrouw, Sylvie, waar hij al zo'n twintig jaar mee samen is, van toen ze samen studeerden. Ze wonen apart en hebben een open relatie. Hij en Anna hadden enkele jaren, voor ze vertrok, een affaire. Ondanks dat hij asexueel is, houdt hij van het verleiden, het is een soort machtsstrijd. Macht en 'winnen' is belangrijk voor hem. Zo is het ook gegaan toen hij Anna leerde kennen. Hij ontwikkelde echter toch veel affectie

voor haar. Het deed hem wel pijn toen ze vertrok. Wanneer ons verhaal begint, wanneer ze dus net terug is en hem opbelt, weet hij niet goed hoe hij hiermee moet omgaan. Hij durft haar niet echt toe te laten en kan er niet goed tegen dat zijn routine doorbroken wordt.

Simone De Beauvoir aan haar bureau

Carly Wijs, actrice

Sylvie (45): (Inspiratie Simone De Beauvoir) Sylvie is een schrijfster. Ze is een heel aantrekkelijke vrouw, die klasse uitstraalt, ook al is ze niet echt bezig met haar uiterlijk en haar kledij. Ze is een redelijk bekend romanschrijfster. Ze heeft ook filosofie gestudeerd en heeft zich gespecialiseerd in feminisme. Hierover heeft ze ook enkele boeken geschreven, met veel succes. Ze woont één of twee straten van Paul vandaan. Ze heeft enkele vriendjes, soms ook vriendinnetjes, die ze ontvangt in haar appartement. Het is een mysterieuze vrouw, maar weinig mensen kennen haar echt. Misschien is Paul wel de enige die haar echt kent. Zij voelt onmiddellijk een connectie met Anna, omdat zij, ondanks haar schijnbaar georganiseerde leven, toch ook die onrust voelt. Zo ziet haar huis er nog steeds uit alsof ze elk moment kan verhuizen, of net is ingetrokken (ook al woont ze daar al enkele jaren). Het grote verschil is dat Sylvie vrede heeft genomen met zichzelf - en haar 'onrustige ziel' - en daar zelfs haar sterkte van maakt. Een kwaliteit waar Paul jaloers op is en Anna naar opkijkt.

Inhoudelijke intentie

Ik heb het altijd interessant gevonden dat in onze westerse samenleving de enige gangbare vorm van een liefdesrelatie, een monogame is. Ik geloof dat het erg geworteld is in onze christelijke traditie. Nu die stilaan verdwijnt, zie je dan ook dat steeds meer mensen experimenteren met nieuwe relatievormen. Zelf heb ik daar ook mee geëxperimenteerd. Zo heb ik gemerkt dat er toch nog steeds onbegrip is; het wordt niet serieus genomen, of er wordt op neergekeken. Zelfs binnenin het jonge, liberale milieu waar ik me in bevind. Dit vind ik zo interessant aan het personage van Anna; ze ziet zichzelf als een jonge, vrijgevochten vrouw die zich aan niets of niemand wilt binden. Toch is, eerder onbewust, haar ideaalbeeld van de romantische liefde, een best klassieke, monogame relatie. Zo wordt ze geconfronteerd met een bekrompenheid waarvan ze niet wist dat ze die had.

Mijn eerste inspiratie kwam toen ik brieven las van Simone de Beauvoir aan Jean-Paul Sartre. Dit filosofisch koppel had zo'n 50 jaar lang een open relatie, tot aan de dood van Sartre. In de brieven beschrijft ze onder andere hoe ze de nacht deelt met één van haar geliefden op reis. Verder beschrijft ze wat ze die dag heeft gegeten, hoe ver ze heeft gewandeld, om hoe laat ze is opgestaan... Ik hou van die beschrijvingen van die alledaagse leven, omdat het zo echt voelt alsof ze met elkaar het leven delen, ook al zijn ze niet samen. Zo noemt ze hem "mon petit compagnon". Zo voelt het ook aan als je de brieven leest; alsof ze zowel kameraden zijn, als elkaars metgezel in het leven. Zelf zeiden ze altijd dat ze eigenlijk één zijn. De Beauvoir beweerde dat haar relatie met Sartre haar grootste verwezenlijking was. Dit klinkt vreemd, aangezien ze één van de grootste westerse schrijver en denker van haar generatie was. Toch valt dit te begrijpen; hun relatie was namelijk een wezenlijke toepassing van het vrijheidsideaal dat de basis vormt voor hun existentiële filosofie. Het is één ding om een rationeel en filosofisch ideaal uit te denken, het is nog iets anders om het daadwerkelijk toe te passen in je dagelijkse leven. Het is dan ook zeker niet zo dat Sartre en De Beauvoir puur rationele mensen waren; ook zij voelden jaloezie, pijn, gemis. Dit wordt vooral duidelijk in de werken van De Beauvoir, waaronder haar eerste roman "l'invité", die gaat over een koppel dat een jonger meisje mee in hun leven betreft, maar dit loopt helemaal mis. Ik vind dit ook een interessante kijk er op; ik heb het gevoel dat mensen vaak denken dat zo'n polygame relatie alleen maar goed kan zijn als alles harmonieus verloopt, en dat mensen die zo'n relatie aan gaan, gewoon natuurlijk boven jaloezie en andere 'primaire' gevoelens staan. Wat ik ook interessant vind aan dit koppel, en vooral aan de figuur van Sartre, is dat seks bij hem helemaal geen grote rol speelde. Sartre wordt vaak gezien als een soort 'womanizer',

"I didn't think I'd find your absence so harrowing, but I do. Not because I need anyone — I don't feel lonely or abandoned — but because I want you."

— Simone de Beauvoir, from *Letters To Sartre*

omdat hij erg veel vriendinnetjes had. Hoe meer ik las over en van Sartre kwam er echter steeds vaker naar boven dat hij helemaal geen lichamelijk persoon was. Dit inspireerde mij om het personage van Paul aseksueel te maken. Aseksuelen zijn mensen die weinig tot geen seksuele aantrekkingskracht of verlangens voelen. Ik vind dit ook interessant omdat dit iets is waar nog maar weinig over gesproken wordt, en al zeker niet vaak in beeld werd gebracht. Ik denk dat voor veel mensen dit zowat de belangrijkste aspecten zijn van een relatie; exclusiviteit en lichamelijkheid. Als dit wegvalt, wat schiet er dan nog over? Wat maakt deze relatie dan nog de moeite waard?

César et Rosalie, Claude Sautet (1972)

Zowel vormelijk als inhoudelijk wil ik veel inspiratie halen uit de Franse films van de jaren '70 - '80. Eén van de belangrijkste invloeden voor mij, is dan ook Claude Sautet. Een regisseur wiens films vaak gingen over het huwelijksleven van de Franse middenklasse, waarin overspel en ontrouw vaak een grote rol spelen. Hij zei zelf dat voor hem de intensiteit van een emotie het allerbelangrijkste is, om dat aan de toeschouwer over te brengen. Ondanks hoe zwaar dit allemaal klinkt, voelen zijn films toch vaak luchtig aan en is er zeker ruimte voor humor.

Wat ook mijn ervaring is, met vele van deze films, is dat het einde vaak onbevredigend aanvoelt. Geen echt happy end, maar ook geen 'slecht' einde. Iets dat open is, of dat niets oplost. Zoals het vaak in het echte leven ook is. Ik interpreteer het einde niet als een vlucht, maar eerder een sterke keuze om voor zichzelf te kiezen, om onafhankelijk te zijn en een eigen thuis te vinden. Wat definieert een thuis? Dat is een vraag die mij boeit. Ik heb al op verschillende plekken gewoond, maar mij op maar weinig plekken thuis gevoeld. Meestal leef ik ook in iemand anders zijn huis, waardoor je je toch niet volledig op je gemak voelt. Ik vind het raar, dat ik mij meer thuis heb ik kunnen voelen ergens in een hut aan de andere kant van de wereld, dan dat ik dat ooit voelde in mijn ouderlijk huis. Een thuis kan iets van jou alleen zijn, maar vaak gaat het erg over met wie je het deelt, en hoé.

Vormelijke intentie

Zoals ik al eerder aanhaalde, heb ik een grote liefde voor de Franse cinema van de jaren '70 - '80. Ik wil dat dit ook duidelijk wordt in de visuele stijl van de film, om zo ook een link te maken met Sartre en De Beauvoir, wiens leven zich ook in het Parijs van die tijd afspeelde. Een grote inspiratie is de Franse regisseur Christophe Honoré, een regisseur van deze generatie, maar wiens films erg in die lijn liggen. Hij weet op een unieke manier romantiek vast te leggen. Een mengeling van goede dialogen, blikwisselingen en mooie mise-en-scène shots. En het musical-aspect - dat hij in *Les Chansons d'amour* volledig doortrekt - draagt daar ook zeker tot bij.

Les chansons d'amour, Christophe Honoré (2007)

Ik wil dat de cameravoering heel intiem en gevoelig is, maar toch strak. Zolang mogelijk, door middel van mise-en-scène, een kader aanhouden. Enkel veranderen als het niet anders kan. Ik wil dat we vaak de beelden zien vanuit Anna haar standpunt, zodat we helemaal meegaan in haar zoektocht. Zo wil ik haar eenzaamheid tonen, door het kader net wat later of net wat vroeger te laten eindigen/beginnen, waardoor er een leegte overblijft. Of Paul of Sylvie die uit een kader stappen en Anna die alleen achter blijft. De camera is altijd rustig, behalve in de momenten dat Anna opgejaagd, verward of verdrietig is.

Ik wil dat de film iets minimalistisch, iets klein heeft, terwijl het toch veelzeggend is. Daarom wil ik graag de aandacht leggen op de alledaagse dingen die ze doen. Lekker eten, lekker drinken, schaken,... Omdat ik denk dat het geluk ook in die kleine dingen zit.

Ik wil graag een componiste (Paola Pica) één of twee nummers laten componeren die steeds terug komen. Deze zijn dan zowel de soundtrack, als de muziek die ze in de film luisteren. Jazz-nummers, met rustige en snelle stukken. Ik wil de muziek laten componeren wanneer de montage al bijna op punt staat, zodat de muziek echt gecomponeerd kan worden op het gevoel van de scène.